

ΠΟΙΗΤΙΚΟΣ ΑΝΘΩΝ

ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΣ

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛ. ΛΕΠ 20.

ΦΥΛ. ΠΡΩΤΗ. ΛΕΠ. 40.

Ἡ συνδρομὴ προπληρωτέα καὶ ὑποχρεωτ. δι' ἕν ἔτος· ἐν Ζακύνθῳ ἀνά τριμ. δρ. 2.
Ἐν τῇ Πρωτευούσῃ καὶ ταῖς Ἐπαρχίαις ἑτησίᾳ 8. Ἐν δὲ τῇ Ἀλλοδαπῇ φρ. χ. 10.

ΕΝ ΖΑΚΥΝΘΩ: 30 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1886. | ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Ι. Γ. ΤΣΑΚΑΣΙΑΝΟΣ.

ΕΤΟΣ Α΄.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΟΝ

ΑΡΙΘ. 12

Ποιήσεις—Ραγκαθῆ, [Δασκισράτου, Βιργινίας Εὐαγγελίδου, Μαρτζώκη, Δι
Μέντου, Μελισσινού, Γρηγορίου, Καψοκεφάλου, Μαρτελάου, Τσακασιάνου.—Φω-
σκόλου Ὀρτις, Μετάφρ. Γ. Κ. Σφήκα.—Π. Πανᾶς, ὑπὸ Σ. Δε Βιάζη.—Ἀγγελίαι.

Η ΑΠΟΚΡΕΩ

Δός νῦν μοι φιλότητα καὶ ἔμερον, ὧτε σὺ πάντας
δαμνῷ ἀθανάτους ἠδὲ θνητοὺς ἀνθρώπους.

[Ιλ. Ζ 199]

*Llorad pues ojos que de aquellos ojos
mirados fuistes con halagos tiernos.
[La Cristiada.]*

Πενθίως ψαλλεὶ τὴν χερὰν τῶν ὀδυρμῶν ὁ ψάλτης,
καὶ ὅμως μοὶ προσένευεν ἡ εὐφροσύνη τέλος,
τὸ χεῖλός μου διήνοιξε τὸ ἀμειδές ὁ γέλως,
ὁ κατασκέλλων με μικρὴν ἀπέπτυ ἐφιᾶλτης,
καὶ μία νύξ πασάδοξος παρθενικῶν ἐρώτων
δι' ἅπαντα μὲ ἤμειψε τὸν βίον μου τὸν πρῶτον.

Ναί, ἄδολον ἐτρόφησα σφριγῶν εὐδαμονίαν,
ἄκτις φωτὸς διέσχισε τὰς πέριξ μου νεφέλας,
ὁ οὐρανὸς ἠθρίσεν ὁ κατηφῆς καὶ μέλας,
καὶ ἤδη, ὄλωσ ἀψηρῶν τῆς μοίης τὴν μινίαν,
καραδοκῶ ἀτάρχος τὴν μέλλουσαν ὀδύνην,
τὴν νύκτα ἐθιμούμενος τὴν θελκτικὴν ἐκείνην

Τῆς ἀποκρέω πανταχοῦ φιδροὶ ἐκρότου ἦχοι,
καὶ ἦν ἡ πόλις σύμπασα θαλίᾳ καὶ φιδρότης,
παιᾶνες ὦδε, ἀλλαχοῦ θροῦ· ἀσπασμῶν ἀντήχει,
τοῦ Βάκχου ἔρρει ὁ ζωμὸς ζωρὸς ὁ ζωοδότης,

καὶ θυροφόρος ὄμιλος σατύρων καὶ μαινάδων
ὄρχεῖτο πέριξ τῶν πυρσῶν, τὴν Ἀφροδίτην ἄδων.

Ἐγγύς μου ἔκλινεν ὠχρὰ ἡ μόνη μου λατρεία,
ὡς μελανείμων, ἔνθεος τῆς τραγωδίας Μοῦσα,
καὶ εἶπε, πέριξ μου λευκοὺς βραχίονας ἀπλοῦσα,
—«Κωμάζει τ' ἀνθηστήριον ὡς πάλαι ἡ Κυπρία.
Πῶς καμπυλοῦται μειδιῶν ὁ ἀστέρεις θόλος,
καὶ πόσον φαίνεται τρυφῶν ὁ κόσμος ὑτός ὄλος!»

Καὶ τότε—«Ναί, ἀνέκραξα, ἐλθέ· μετὰ τῶν ἄλλων
ἀναμιχθῶμεν καὶ ἡμεῖς τὰ πάντα λησμονοῦντες,
εἰς ἡδονῆς ἀτέρμονα παραδοθέντες σάλον,
τὴν μίαν νύκτα ζήσωμεν αὐτὴν εὐδαιμονοῦντες,
καὶ εἶτα τὸ ἀνήλιον ἄς βασιλεύσῃ χάος!
Τοῦ φίλτρου ἡ ἀνάμνησις ἀστράπτει ἀενάως.»—

Ἀνέβλεψεν ἀμφίβυλος καὶ εἶτα—«Ἐξ ἀπάσης
ψυχῆς ἐπλάσθη, εἶπε, σὴ, σὴ ὅπως, ἔπου θέλῃ,
ἡρέμα πνέει παρὰ σὲ τὸ πνεῦμα τῆς θυέλλης,
καὶ θυμηδὴς μοὶ φαίνεται παρὰδεισος ἡ πλάσις.
Σοὶ θυσιάζω ἅπαντα· εἰς νύκτα θεσπεσίαν
βιώσωμεν καὶ τὴν ζῶην καὶ τὴν ἀθανασίαν.»—

Ὁ ὄρκος ὁ περιπαθὴς εἰς ἀσπασμὸν ἐπνίγη,
καὶ λάθρα ἐξεφύγομεν πρὸς τὰ σφριγῶντα πλήθη.
Ἡ παῖς, ἡ κόρη ἡ δειλὴ ἐγγύς μου μετεβλήθη,
καὶ εἰς τὴν τύρβην μετ' ἐμοῦ περιθύμως ἀνεμίγη.
ὦ τίς Ἐδὲμ ἐγνώρισε τὰς χροπὰς ἐκστάσεως
τῆς ἄφρονος, ἡδυπαθοῦς νυκτὸς ἐκείνης πάσης;

Πρὸς σμῆνος ὠδε ζωηρὸν ἠρίζομεν εἰδώλων,
εἰς ἄλλων πέραν τὴν πυρὰν ἐβρίπτομεν ῥητήνην,
ἐσκώπτομεν τοὺς μετ' αὐτούς, ἐπαίζομεν μεθ' ὅλων,
καὶ πρὸς μικρὸν τὴν πάνδημον ἀφέντες εἰλαπίνην,
εἰς μυρεμφόρους ἔπειτα καὶ φωταυγεῖς αἰθούσας,
ἄνθων καὶ φίλων καὶ χλιδῆς ἐσπεύδομεν βριθούσας.

Καὶ τότε, ἅμα τοῦ χοροῦ οἱ πρῶτοι ἤχουν στόνοι,
ἐκ συγκινήσεως ὠχρὰν, ἀγκάλην ἐπ' ἀγκάλην,
παρέσυρον αὐτὴν γοργῶς εἰς πυρετώδη ζάλην,
καὶ ἄπορον ἠθροίζετο τὸ πλῆθος καὶ μ' ἐφθόνει,
ἀλλ' αἴφνης διηρόμεθα καὶ, πρόβλημα εἰς πάντας,
ἀποχωροῦντας ἔβλεπον ἡμᾶς ὡς εἶδον φθάντας.

Διήλθεν οὕτως ἅπασα ἡ νύξ, τρυφῆς κρυφίας
πηγὴ ἀνεκδιήγητος, καὶ ἤδη νῦν μόνήρους
ὁ δίσκος ἔκλινεν ὠχρὸς ἀστέρος τῆς Παφίας
ὁπότε μὲ κατέλιπεν. Ἀκόμη κατ' ὄνειρους
μοὶ ψιθυρίζει τρέμουσα—«Τί ὁ τὰς ὥρας νέμων
μὲ λησμονεῖ; Ἄν παρὰ σὲ ἐκπνεύσω τρισευδαίμων.»—

ὦς εἰς τὴν μνήμην ἡ ἡχὴ τῶν παιδικῶν ἀσμάτων,
ὡς ἐκλεκτῆς τὸ ἄρωμα ὁπώρας εἰς τὰ χεῖλη,
ὡς δροσερὰ τοῦ ἔαρος καὶ μειδιῶσα δειλή,
ἐν μέσῳ τῆς σκοτίας μου μετέωρον διάττον,
ἡ φωτεινὴ ἀνάμνησις ἐκείνη ἀπομένει
εἰς τῆς ψυχῆς μου τοὺς μυχοὺς δι' ἄστρων γεγραμμένη!

Καὶ ὅταν εἰς τοῦ τάφου μου τὰς θλιβερὰς ἰτέας
οἰμώζῃ ὁ ψυχρὸς βεβήθας ἀνακυκῶν θυέλλας,
ἡ Φοῖβη ὅταν μυστικῶς τὸ θνησιματῶν εἶλας
ἐκχέῃ τὰ μεσάνυκτα, ἐντὸς τῆς τελευταίας
στρωμνῆς μου, Πλάστα, σύγγνωθι ἂν φοικιῶ ἀκόμη
ἀναπολῶν πῶς ἤστραπτον οἱ χιονώδεις ὦμοι!

ΚΛΕΩΝ ΡΑΓΚΑΒΗΣ

ΑΤΥΧΗΣ ΤΟΛΜΗ

Ἐρωτικὴν δὲν ἠνοιξαμαζύ Της ὀμιλίαν,
Ἄλλά...(θὰ τὸ εἰπῶ!)
Ἐσχάτως κατενίκησα τὴν τόσην μου δειλίαν,
Καὶ εἶπον: «Σ' ἀγαπῶ!»

Ἡρωῖσμός! κατόρθωμα!
Καὶ ὅμως τί ἀπήλαυσα ὁ ἄθλιος ἐγώ;
Ἄχ!... ἤθελα διόρθωμα
Θέλων μὴ θέλων 'ς τὸ ἐξῆς νὰ μάθω νὰ σιγῶ...

ΓΡ. Δ. Ξ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΓΙΑΝΤΡΙΑ

Ἄπ' ὄλους τοὺς Ἀγίους τῆς Ῥωμισούνης,
Ἐσὺ Ἀγίαντρία μου, συνωνόματός μου,
Ἐσεῖσαι ὁ πλέον συμπαθητικός μου.
Ἐπειδὴ ἐσὺ καθέχρονα μοῦ δίνεις

ἌΟλα ὅσα ἐπιθυμῶ μαγειροσύνης,
Καὶ ἀπ' ὅλα τὰ γλυκὰ δλουνοῦ τοῦ κόσμου.
Ἔτσι, ὅταν εἰς Τραπεζί τᾶχω ἐμπρός μου,
Εὐγνώμενας τῆς τόσης καλοσύνης

Ὅπου δείχνεις γιὰ ἕμἐ, τρώγω καὶ πίνω
Καὶ ματαπίνω πάλε εἰς τὴν ὑγείᾳ σου.
Καὶ τρώγοντας πασίτισο καὶ μπουντίνο,

Δοξολογῶ τὸ ἀγαπητὸ ὄνομά σου.
Ναί, Ἀγίαντρία μου, πάντα νὰ γιαγέρνης,
Πάντα νᾶρχεσαι, πάντα νὰ μοῦ φέρνης.

Ὁ συνωνόματός σου
ΑΝΑ. ΛΑΣΚΑΡΑΤΟΣ.

Σ. Δ. Συγχαίροντάς σε ὁ Ἀνθῶνας ἔς τὴ γιορτὴ σου
εὐχεται τόση νᾶναι κ' ἡ ὄρεξί σου,
ὄση ἡ καρδιά, ὁ νοῦς κ' ἡ προκοπή σου.

ἜΣ ΤΟΝ ΑΠΟΚΛΕΙΣΜΟ ΜΑΣ.

Γεννημένοι ἔς τὴ γῆ τοῦ Κανάρη,
Μέσ' ἔς τὰς φλόγες κ' ἐμεῖς βαφτισμένοι,
Ἔς τὰ θουνὰ μὲ τὰ χιόνια θρεμμένοι,
Γιὰ τραγοῦδι, τοῦ ἐχθροῦ τὰς φωνάς.
Ποιὸς τολμᾶ νὰ μᾶς πῆ τὸ σπαθί μας
Νὰ τὸ σπρώξουμε μέσα ἔς τὴ θήκη;
Ποιὸς νὰ εἶπη τολμᾶ πῶς ἡ νίκη
Καὶ ἡ μάχ' εἶναι ξένη ἔς ἐμᾶς;

Ποιὸς νὰ εἶπη τολμᾶ σὲ μιὰ μάνα
Πῶς τὰ τέκνα ποῦ ἔχει γεννήσει,
Καὶ τὰ ἔχει μὲ πόθο ἀναστήσει,
Δὲν γνωρίζει, γιὰτ' εἶναι τυφλή;

Ποιὸς νὰ εἶπη τολμᾶ πῶς ἡ χώρα
Τ' Ἀλεξάνδρου δὲν εἶναι ἴδική μας;
Ποιὸς νὰ δείξῃ τολμᾶ ἔς τὴν ψυχὴ μας
Πῶς ὁ ἥλιος δὲν λάμπει ἔς τὴ γῆ;

Τὰ ποτάμια, τὰ δένδρα κ' οἱ βράχοι
Τ' ὄνομά τους ἔς τὸν κόσμον φωνάζουν.
Τὰ κορμιά ποῦ τὰ χόρτα σκεπάζουν
Γιὰ μᾶς μ' αἶμα ποτίσαν τὴ γῆ.
Μὰ κ' ἐκεῖνοι ποῦ τῶρ ἀναπνένε
Τῆς ζωῆς τὸ γλυκόφυσο ἀγέρι,
Μὲ τὰ ξίφη προσμένουν ἔς τὸ χέρι.
Γιὰ νὰ δείξουν πῶς εἶναι ἀδελφοί.

Τῆς Ἑλλάδος τὸ χῶμα, ὦ, μεγάλοι,
Φωτιά κλεῖ κί ὄλο φλόγες πετάει,
Τῶν ποδιῶν σας τὸν κρότο ἀψηφάει,
Πῶς ἐνδόξους σας λένε ἀπορεῖ.
Σπρῶχτε μέσα ἔς τὴ θήκη τὰ ξίφη
Καὶ μιὰ γῆ μὴ μετράτε θλιμμένη,
Τῶν σπαθιῶν σας, ὦ, βάρβαροι ξένοι,
Τρώει τὴν κόψι τοῦ Μπότσαρ' ἡ γῆ.

Ἡ πατρίς μας γυρεύει νὰ σφίξῃ
Ἐστὴν ἀγκάλῃ τ' ἀγνὰ τὰ παιδιά της,
Ὅπ' ἀμέτρητα χρόνια μακρὰ της
Ζοῦν θλιμμένα σὲ μαύρη σκλαβιά!
Δὲν γυρεύει νὰ γένη μεγάλη
Ἀφαιρῶντας τὴν δόξα τὴν ξένη,
Τὴν γῆν ἔχει βαθεῖα χαραγμένη
Ὅταν σεῖς ἦσθ' ἀκόμη θεριά.

Ὡς ποτάμι ποῦ τρέχει μὲ βία
Καὶ τὰ χόρτα ποθεῖ νὰ δροσίση,
Κί ἂν ἔς μέρος μὲ μιᾶς σταματήση
Ὅλ' ἀφρίζει καὶ θέλει νὰ βγῆ,
Ἔτσι τρέχ' ἡ φωνὴ τῆς πατρίδας,
Ἀπὸ ἄκρη ἔς ἄκρη ἀντηχάει,
Κί ὅταν μέσ' ἔς τὴν καρδιά σταματάει
Τὸ αἶμα βράζει κκί ναῦγη ζητεῖ.

Ἄδεν εἶν' τοῦτο τὸ δύστυχο κράτος
 'Ποῦ τὰ κόκκαλα κλειῖ τοῦ Σωκράτη;
 Αὐτ' ἢ αὔρα δὲν εἶναι ἢ δροσάτη
 'Ποῦ ζωντάνευε τὰ σωθικά;
 Σκληροὶ ξένοι, ὅ, τι μέσα κρυμμένο
 Κρατεῖ τοῦτο τὸ ἔνδοξο χῶμα,
 Ἔσ τὴν καρδιά μας ὑπάρχει, ἔς τὸ σῶμα,
 Κ' ἢ ψυχὴ μας τὰ πλήθη ἀψηφᾷ.

Εἰς τὴ μάχη, ἐμπρὸς ὅλοι ἔς τὴ μάχη,
 Κι' ἀφ' τὰ στήθη ἕνας πόθος ἄς βγαίνει,
 Ἦ μεγάλοι νὰ ζοῦμ' ἐνωμένοι
 Ἦ ἔς τὸ μνήμ' ἄς κρυφθοῦμε μὲ μιὰ.
 Τὰ σπαθιά μας 'ποῦ μένουν γυρμένα,
 Ὑψωμένα ἔς τὸν ἥλιο θ' ἀστράφουν,
 Μέσ' ἔς τὰ σπλάχνα τὴ φλόγα θ' ἀνάψουν
 Πῶκλειε ὁ Διάκος ἔς τὰ στήθη βαθειά.
 Μάιος 1886

Σ. ΜΑΡΤΖΟΚΗΣ

ΑΠΑΤΗ

Ἦ καρδιά μου θαμμένη ἔς τὸ αἶμα
 σὲ φωνάζει πλὴν σὺ δὲν ἀκούεις,
 τὴν φωτιὰ της νὰ σβύσης μ' ἐν βλέμμα
 τῆς ἀγάπης, 'ποῦ σὺ ἀποκρούεις.

Διατί ἢ ἀπάνθρωπος Μοῖρα
 ἔς τὴν ψυχὴ σου τὴν ἔχθρα νὰ χύσῃ;...
 Ἄχ! μὲ τί χαμογέλοιο ἐπῆρα
 τὸ φαρμάκι ποῦ μ' εἶχες ποτίσει!

Ἐάν φωτιὰ εἰς τὸ στήθος μου ἔχῃθι,
 'ποῦ δροσιᾶς τὸ ἄαρροῦσα σταγόνα...
 Κ' ἢ ψυχὴ 'ποῦ σκληρῶς ἀπατήθη
 τῶρ' ἀρχιέται ἔς τὰ δάκρυα μόνα.

Ἐν Κ]πόλει τῆ 1 Σεπτεμβρίου 1886

BIRGINIA ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΟΥ

Ω Δ Η

Κατὰ τὴν ἐν Ζακύνθῳ ἀνακομιδὴν τῶν ὀστέων τοῦ Ποιητοῦ
 ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΣΟΛΩΜΟΥ

ὑπὸ Π. ΣΚΑΛΤΣΟΥΤΗΝ

(Dal Greco)

Del primo Bardo i funeri Che libertà cantava Si celebravan splendidi, E sul suo fral mandava Lugubri e cupi gemiti Aura di servitù.	Veggio sì veggo avvolgersi Tra l'ossa rifulgente D'imperituri Spiriti Stuolo d'allôr virente, Tombasi e Marco Bozzari Miauli a sè invitar.
--	---

Ma il dì che vide infrangersi La Patria il giogo esoso, Toccar quell'ossa gelide Con alito pietoso Aura novella videsi Di nazional virtù.	Un nuovo coro aggiungersi Veggo al corteo luttuoso; Omero, Byron, Foscolo In volto pio, amoroso Colle Camene volano In nobile drappel.
--	---

Dei vaghi fiori all'Isola, Al suol dov'ei nasceva La salma trasferiscono, E mesta al sen stringeva Di geste memorabili Zacinto il Suo Cantor.	E Apollo canta in estasi Di lauro coronato Con quelle schiere amabili Quest'inno infervorato, Che sacro spande il balsamo D'olezzo ognor novel.
--	--

Il gran corteggio fulgido Ben ravvisar tu puoi, Di Vati antichi e giovani Di Grazie e prodi Eroi Che l'Urna lacrimabile Scortano nel dolor.	Dalle Greche germogliata Ossa sacre rigogliosa Del valore avito armata Salve, salve o Libertà.
--	---

A tutti ve'precedere La Diva Libertade, Con essa già trasvolano In tenera amistade, Le Dive che sol bramano In Elicona star.	Sull'immortale cetera All'Alma Libertade Egli inneggiò fatidico, Ed or con fedeltade Asporta l'ossa al tumulo La Diva Libertà. Corfù 24 Ottobre 1886. DI MENTO
---	---

Η ΜΑΝΑ ΚΑΙ ΤΟ ΠΑΙΔΙ.

Π.—Μάνα μου, Μάνα μου,
Θέλω νὰ τρέξω
Καὶ μὲ τ' ἀρνάκια
Γλυκὰ νὰ παίξω.
Εἰς τὴν πεδιάδα,
Ἐς τὴν πρασινάδα
Κύτταξε, κύτταξε,
Σκιρτᾷ τ' ἀρνί.

Μ.—Εἶσαι ἀθώοτατο
Καθὼς ἀρνάκι.
Μεῖνε εἰς τοὺς κόλπους μου
Καλὸ παιδάκι,
Μήπως μοῦ πέσης
Καὶ μοῦ βαρέσης
Καὶ τότε ἡ Μάνα σου
Θὰ λυπηθῇ.

Π.—Ἄ! πόσον εὐμορφα
Μπέ, μπέ φωνάζουν,
Μὲ τὸ κουδοῦνί τους
Ἴσως μὲ κράζουν.
Ἄ! τρέχω, τρέχω,
Καὶ θὰ προσέχω
Μὴ πέσω, μάνα μου,
Ἐν ᾧ πηδοῦν.

Μ.—Ὅχι, καλήτερα,
Χρυσὸ παιδί μου,
Μεῖνε εἰς τοὺς κόλπους μου,
Μεῖνε μαζί μου.
Εἰς τὰ κλαδάκια
Τὰ ὠραῖα πουλάκια,
Πρόσεχε, πρόσεχε
Πῶς κελαδεῦν.

Π.—Διατί περίλυπον
Αὐτὸ τὸ ἀηδόνι
Γλυκὰ παράπονα,
Μάνα μου, ὑφόνει;
Τίνος στερεῖται;
Ἄχ! Τὶ λυπεῖται;
Φεύγει τὰ πράσινα
Καὶ ὠραῖα κλαδιά.

Μ.—Εἶχε μίαν σύντροφον
Γλυκεῖαν, γλυκεῖαν.—
Μ' αὐτὴν ἔγλυκόπαιζε
Ἐς τὴν ἐρημίαν.
Πλέον δὲν τὴν ἔχει
Διὰ τοῦτο τρέχει
Καὶ κλαίει τὴν Μοῖραν του
Εἰς τὰ βουνά.

1854.

ΣΠΥΡΙΔΩΝ ΜΕΛΙΣΣΗΝΟΣ

ἘΣ ΤΟΝ ΟΥΓΓΟ ΦΩΣΚΟΛΟ

Τοῦ χάκου Φράγκο θέλουν νὰ σὲ κάμουνε,
Ποῦς Ἑλληνας τὰ ΜΝΗΜΑΤΑ φωνάζουνε.

1808

ΑΝΤΩΝ. ΜΑΡΤΕΛΛΟΣ

ἘΣ ΤΑΣ ΕΠΙΤΥΧΕΙΣ ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ

Δ. Δ. ΚΑΛΟΔΟΥΚΑ *)

(Αὐτοσχέδιος ἐπιστολή.)

Ἀνάμεσα ἔς τὰ μύρια συγχαρίσματα
δέξου, ἀδελφέ, κ' ἓνα φιλιὸ δικό μου
γεμάτο εὐχαίς, ἐπαίνους κ' ἀγκαλιάσματα.

Μὰ, τί τὰ θές... ἔκαμα τὸ σταυρό μου
Ἐὰν διάβασα ἔς τὸ τηλεγράφημά σου
πόσα ζητᾷς, γιὰ νάλθης ἔς τὴ φωλιὰ σου.

Ἐπαντρέψου!... στείλε φτιάσε ντετοράκι
γιὰ νὰ πλουταίνης μ' ἰδρωταῖς καὶ μ' αἷμά σου
Κωνσταντινίδη, Βίλμπεργ, Μπέκ καὶ Νάκη!

Κι' ἀνδρὸν εὐγῆ τῆς προκοπῆς τὸ θρέμμα σου;—
ἀμόντε οὐλα!... δίνεις τὸ δικό σου
καὶ, πέρνεις;...—ἓνα φάσκελο ἀφ' τὸ γυιό σου!

Μὰ ἐσὺ γελᾷς...—Ἡ ἀγάπη τοῦ γονηοῦ σου
Χιλιόδιπλα τὰ βρίζει δσα χαλᾷ
ἔς τὸ πλοῦτος τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ μυαλοῦ σου.

Ἐπποῦρ... ἔς τὸ ξαναλέω, ζητᾷς πολλά...—
Μῶρ' ἓνα φτωχοθήλυκο παντρεύεις
μ' ἔκεινα, ποῦ γιὰ κ' ὠδίκεις γυρεύεις!

ΣΠΟΥΡΓΙΤΗΣ.

* Ὁ λαμπρὸς οὗτος φίλος τηλεγραφικῶς ἀναγγέλλων πρὸς τὸν ἀγαπητόν μας πατέρα του τὸ ἀποτέλεσμα τῶν ἐξετάσεών του, ἐζητοῦσε διὰ τ' ἀναγκαι-
οῦντὰ αὐτῶ βιβλία φρ. 400!

ἘΣ ΤΗΝ ΑΡΠΑΓΗΝ ΒΡΕΦΟΥΣ

Γλυκεῖα μάνα ἐνῶ ἀγρυπνοῦσε ἐμπροστὰ εἰς τὸ μικρὸ τῆς
Ἐάφνου ὁ ὕπνος τὰ ματάκια τῆς σφαλίζει μιὰ στιγμή,
Ἄλλὰ ἔς τὴ στιγμή ἐκείνη τῆς ἀρπάζει ἀφ' τὸ πλευρό τῆς
Ἐνας ἄγγελος τὸ βρέφος κ' εἰς τὰ ὕψη προχωρεῖ.

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ ΚΑΨΟΚΕΦΑΛΟΣ.

Ή ΤΟ ΔΙΑΔΟΧΟ ΜΑΣ

ΓΙΑ ΤΗΝ 1ην ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1886

Σ' ἀφιέρωσα ὅταν ἦσουν 'ς τὴν κουνιά σου
Κελαίδημα πικρὸ γιὰ τὰ Ψαρά μας.—
Θὰ σ' τῶδωκε, πιστεύω, ἡ μαμμά σου,
'Ἡ εὐσπλαχνικὴ κι' ὠραία Βασίλησσά μας.
Καὶ τώρα 'ς τὴν ἐνηλικιότητά σου,
'Ποῦ θὰ πηδᾷς καὶ Σὺ 'ς τὰ ξαφνικά μας,
Σοῦ λέγω αὐτό: Πρὶν Βασιλιάς καθήσης,
Τὸ νοῦ σου, Κωσταντῆ μου, μὴ γ λ υ σ τ ρ ῆ σ η ς !

'Ἐχε μυαλὸ 'ς τὰ λόγια 'ποῦ σ' ὀρίζω.
'Ἡ χώρα μας, παιδί μου, εἶναι βαρβάτη...
'Σ τὸν ὄρκο 'ποῦ θὰ κάμης σ' ἐξορκίζω,
'Ἐχε μαζί μας: ΠΟΔΙΑ, ΝΟΥ καὶ ΜΑΤΙ!
Κι' ἔτσι 'ς τ' ἀγκάθια μέσα 'ποῦ γυρίζω
Τούλάχιστο ἀπὸ Σένα νᾶβγη κ' ἄ τι.
Μὰ προσοχή, πρὶν γένης Μεγαλειότατος
Μήπως γενῆς καὶ σύ... λαχανικώτατος!
ΤΣΑΚΑΣΙΑΝΟΣ.

ΟΥΓΟΥ ΦΩΣΚΟΛΟΥ
ΑΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΙΑΚΩΒΟΥ ΟΡΤΙΣ

(Μετάφρασις Γ. Κ. Σφήκα)

(Συνέχεια ὄρα προηγούμενον φυλ:)

29 Ἀπριλίου

Πησίον αὐτῆς εὐρισκόμενος τοσαύτης πληροῦμαι ζωῆς, ὥστε μόλις τὴν ζῶν αἰσθάνομαι. (Ὅτω καὶ ὅτε ἀπὸ ἡρέμου ἐγείρομαι ὑπνου, ἐν ἡ ἀκτίς τοῦ ἡλίου προσβάλλῃ τὸς ὀφθαλμούς μου, ἡ ὄρασίς μου θαμβοῦται, καὶ ἐντὸς χειμάρρου φωτός ἀπόλλυται.

Πρὸ πολλοῦ δυσανασχετῶ κατὰ τῆς ἀδρανείας ἐν ἡ ζῶ. Κατὰ τὴν ἐπαύριον τῆς ἀνοιξέως προὔτιθέμην νὰ σπουδάσω τὴν βοτανικὴν, καὶ ἐν διαστήματι δύο ἐβδομάδων εἶχον συλλέξει ἀνὰ τοὺς λόφους δωδεκάδας τινὰς φυτῶν τὰ ὅποια δὲν ἤξεύρω πλέον ποῦ τὰ ἀπέθηκα. Πολλάκις ἐλησμόνησα τὴν Λιναίον μου ἐπὶ τῶν ἐδωλίων τοῦ περιβυλίου, ἢ παρὰ τοὺς πόδας δένδρου τινός· ἐπὶ τέλους τὸν ἔχασα. Χθὲς ὁ Μιχαὴλ μοὶ ἔφερε δύο φύλλα κάθυγρα ὑπὸ τῆς δρόσου· σήμερον δὲ τὸ πρῶν μοὶ εἶπεν ὅτι τὸ ὑπόλοιπον τοῦ βιβλίου εἰς κακὴν εὐρέθη κατάστασιν ὑπὸ τοῦ σκύλλου τοῦ κηπουροῦ.

'Ἡ Θερεσία μ' ἐπιπλήττει· ὅπως τὴν εὐχαριστήσω δὲ ἐρχίζω νὰ γράφω, ἀλλὰ καίτοι μετὰ μεγίστης διαθέσεως τοῦτο πράττω, δὲν δύναμαι νὰ προχωρήσω πλέον τῶν τριῶν ἢ τεσσάρων περιόδων. Μυ-

ρίας λαμβάνω ὑποθέσεις, μυρίαί μοι παρρησιάζονται ἰδέαι, ἐκλέγω, ἀποβάλλω ἔπειτα καὶ πάλιν ἐκλέγω· τέλος γράφω, σχίζω, σβύνω, καὶ συχνάκις οὕτω διέρχομαι πρῶταν καὶ ἐσπέραν· ὁ νοῦς ἀπαυδᾷ, οἱ δάκτυλοι ἐγκαταλείπουσι τὴν γραφίδα καὶ ἐννοῶ ὅτι μάσην ἀπώλεσα χρόνον καὶ κόπιν. Σοὶ εἶπον ἤδη ὅτι τὸ νὰ γράφω βιβλία εἶναι πρᾶγμα καὶ ἀνώτερον καὶ κατώτερον τῶν δυνάμεών μου· πρόσθεσ τὴν κατάστασιν τῆς ψυχῆς μου, καὶ θὰ ἐννοήσης ὅτι ἐὰν ἐνίοτε μόνον σοὶ γράφω ἐπιστολὴν τινα, δὲν εἶναι ὀλίγον.—Ω! πόσον ἀνόητος φαίνομαι ὅτε αὕτη κάθηται ἐργαζομένη, ἐγὼ δὲ ἀναγινώσκω! ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν διακόπτομαι, αὕτη δὲ, ἐξακολουθίσατε! μοὶ λέγει. Ἀναγινώσκω πάλιν, μετὰ δύο δὲ φύλλα ἢ ἀνάγνωσις μου καθίσταται ταχύτερα, τελειῶνω δὲ χαμηλοφώνως ψιθυρίζων· ἡ Θερεσία στενοχωρεῖται, καὶ: Ἀναγνώσατε λοιπὸν ὀλίγον ὥστε νὰ σὰς ἀκούω!—καὶ ἐγὼ ἐξακολουθῶ, ἀλλ', ἀγνοῶ πῶς, οἱ ὀφθαλμοί μου ἐκφυέγουσι τοῦ βιβλίου, καὶ ἀτενῶς θεωροῦσι τὸ ἀγγελικὸν ἐκεῖνο πρόσωπον. Μένω ἀναυδός· πίπτει τὸ βιβλίον ἀπὸ τῆς χειρός μου καὶ κλείεται· χάνω τὸ σημεῖον, οὔτε δύναμαι νὰ τὸ ἐπανεύρω πλέον· ἡ Θερεσία θέλουσα νὰ ὀργισθῆ, μειδιᾷ.

'Ἄν ἡδυνάμην νὰ συλλάβω τὰς ἰδέας ὅλας ὅσαι διέρχονται τῆς φαντασίας μου!—σημειῶ τινὰς ἐπὶ τῶν ναστοχάρτων καὶ τῶν περιθωρίων τοῦ Πλουτάρχου μου ἀλλὰ μόλις γράψω ταύτας, εὐθὺς τὰς λησμονῶ, καὶ ζητῶν αὐτὰς ἐπὶ τοῦ χάρτου, ἀνευρίσκω ἐξαμβλώματα ἰδεῶν ἰσχνῶν, ἀσυναρτήτων, ψυχρετάτων. Ἄθλιον σύστημα τοῦ νὰ σημειῶσι τὰς ἐπερχομένας ἰδέας, πρὶν ἢ αὐταὶ ὀριμασῶσιν ἐν τῷ νῷ!—ἀλλ' οὕτω γίνονται βιβλία ἐκ ξένων βιβλίων ὡς ψηφοθέτημα καὶ ὑπ' ἐμοῦ, ἀπὸ σκοποῦ, ἐγένετο μωσαϊκόν τι. Εἰς ἀγγλιόν τι βιβλιαρίον εὖρον διήγημά τι τραγικόν, καὶ ἀνὰ πᾶσαν φράσιν ἐνόμιζον ὅτι ἀνεγίνωσκον τὰς συμφορὰς τῆς δυστυχούς Λαυρέττας· ὁ ἡλιος πανταχοῦ καὶ κατὰ πᾶν ἔτος φωτίζει τὰς αὐτὰς συμφορὰς ἐπὶ τῆς γῆς!—Ἴνα μὴ φαίνομαι ἀργῶν, ἀπεπειράθην νὰ γράψω τὰ συμβάντα τῆς Λαυρέττας, μεταφράζων τὸ μέρος ἐκεῖνο τοῦ ἀγγλικοῦ βιβλίου, ἀφαιρῶν δὲ, καὶ μεταβάλλων, ἢ προσθέτων πολὺ ὀλίγον ἐμὸν, ἀφηγήθην τὴν ἀλήθειαν, ἐνῶ ἴσως τὸ κείμενόν μου εἶναι μυθιστόρημα. Ἐν τῷ ἀτυχεῖ ἐκείνῳ πλάσματι ἤθελον νὰ δείξω εἰς τὴν Θερεσίαν κάτοπτρον τῆς μοιραίας τοῦ ἔρωτος δυστυχίας. Πλὴν πιστεύεις ὅτι αἱ γινώμαι, αἱ παραινέσεις καὶ αἱ συμβουλαὶ ὡς καὶ τὰ τῆς βλάβης τῶν ἄλλων παραδείγματα χρησιμεύουσιν εἰς ἄλλο τι ἢ εἰς τὸ νὰ ἐξάπτωσι τὰ πάθη μας; Πλὴν τούτου δὲ ἀντὶ ν' ἀφηγηθῶ τὰ κατὰ τὴν Λαυρέτιαν, ὠμίλησα περὶ ἐμοῦ· οὕτως ἔχει ἡ ψυχὴ μου· ἀεὶποτε ψηλαφεῖ τὰς πληγὰς αὐτῆς—ὁμῶς δὲν—θ' ἀφήκω τὴν Θερεσίαν ν' ἀναγνώσῃ τὰς ὀλίγας ταύτας σελίδας· θὰ τὴν ἐβλαπτον περισσότερο καὶ μάλιστα ἐπ' ὀλίγον τώρα παύω τοῦ νὰ γράφω.—Σὺ ἀνάγνωθι ταύτας. Χαῖρε. (ἀκολουθεῖ)

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΠΑΝΑΣ

Τὸν Πανᾶν θεωροῦμεν ἓνα τῶν καλῶς διὰ τοῦ καλῆμου ἀγωνιζομένων διανοητικῶν τῆς Πατρίδος στρατιωτῶν. Μᾶλλον δ' ἄξιος ἐπαίνου εἶνε, ὅτι συγκιταλέγεται μεταξύ τῶν πλείστων αὐτοδιδάκτων, οἵτινες, διὰ τῆς ἰδίας θελήσεως, μελέτης, πόνου καὶ ἔργων, προσπαθοῦσι νὰ συνδέσωσιν εὐφήμως τὸ ὄνομα αὐτῶν μετὰ τῆς ἱστορίας τῆς πατρίδος. Εἰς τὰς ποιήσεις αὐτοῦ, τὸ ἰδανικόν εἶνε, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, ἡ πατρίς καὶ ἡ οἰκογένεια, προσπαθῶν δὲ καὶ νὰ διδάσκη, ἐπραγματεύθη παντοία ἀντικείμενα, μεταχειριζόμενος ἐνίοτε καὶ τὴν λεπτὴν σάτυραν. Δημοσιογράφος θαρραλέος, τολμηρὸς, δημοκρατικῶν ἀρχῶν καὶ φιλόπατρις. Μεταφραστὴς εὐσυνείδητος, διὸ εὐχῆς ἔργων θὰ ἦτο ἂν καταγίνηται ἀποκλειστικῶς εἰς μετάφρασιν πολλῶν ἀριστουργημάτων τῆς ἰταλικῆς γραμματολογίας, ἧς εἶνε ἄγαν κάτοχος.

Ἐγεννήθη ἐν Κεφαλληνίᾳ τὴν 23 Αὐγούστου τοῦ ἔτους 1833. Ὁ πατὴρ αὐτοῦ, Χρυσάλαμος τοῦνομα, πλοίαρχος, ἀποθανὼν νέος ἀφῆκεν αὐτὸν ὀκταετῆ. Ἡ μήτηρ αὐτοῦ ἐκκληίτο Ἑλένη καὶ ἦτο θυγάτηρ τοῦ ἐπὶ μακρὰ ἔτη διδάχωντος τὴν ἰταλικὴν καὶ λατινικὴν ἐν τῷ δευτερεύοντι σχολεῖω Ἀργοστολίου, Ἀγγέλου Κοκκίνου, τοῦ μεταφράσαντος τὸν Τάκιτον (1). Ἐνεκα τῆς ὀρφανίας ἡ ἀνατροφή αὐτοῦ ἔμεινε προημελημένη. Ἐπί τινα ἔτη ἔσχε διδάσκαλον ἀμαθέστατον ἱερέα, ὅστις ὅμως ἔχαιρε τότε φήμην δεινοῦ ἑλληνιστοῦ. Διὸ τὰς γνώσεις αὐτοῦ ὀφείλει εἰς τὰς ἰδιαιτέρας μελέτας καὶ εἰς τὸν ζῆλον, ὃν ἔχει εἰς τὰ γράμματα, πρὸς τὰ ὁποῖα ἐκ φύσεως εἶνε προσκλινής.

Τὰ πρῶτα αὐτοῦ ποιητικὰ δοκίμια (1855—1858), γραφέντα μὲ ἀίσθημα νέου σφριγῶντος, ἀλλ' ἄνευ ποιητικῆς ἀξίας ἐδημοσίευσεν. Εἰς ἃ εἰς τοὺς Ἄγγλους ἔλεγεν·

«Ἀπὸ βράχους, ὅπου βρέχει τοῦ ὠκεανοῦ τὸ κύμα,
 «Ἦλθε ἔθνος εἰς τὴν γῆν μας, ἀπὸ ὄρη παγωμένα.
 «Τὰς ὠραίας πεδιάδας εἰς λαγκαθία μαυρισμένα
 «Ἄλλαξεν· Ἡ γῆ στενάζει εἰς τὸ τυραννικόν του βῆμα.

Ἐπιδοθεὶς σοβαρῶς εἰς τὸ δημοσιογραφικὸν σταδίον καὶ ὑπεστηρίξας ἀείποτε τὰς ριζοσπαστικὰς καὶ δημοκρατικὰς ἀρχάς, ἐδημοσίευσεν τῷ 1855 καὶ 1858 εἰς Κεφαλληνίαν τὸν «Κεζυρόν» τῷ δὲ 1862 τὴν «Ἀλήθειαν» καὶ τὸν «Διογένη». Τὸ 1862 μεταβάς καὶ εἰς Ἀθήνας ἀνέ-

(1) Ὁ Κόκκινος ἀποθανὼν τῷ 1843 δὲν ἐπρόφρασε νὰ δημοσιεύσῃ τὴν μετάφρασιν τοῦ Τακίτου. Τὸ χειρόγραφον εὑρίσκεται εἰς τὰς χεῖρας τοῦ κ. Παν. Χοιδᾶ, Κεφαλλήνος, συζύγου τῆς ἐγγονῆς τοῦ μεταφραστοῦ πρὸ πολλοῦ ἀποθανούσης.

λαβε τὴν σύνταξιν τοῦ «Φωτὸς» καταπολεμήσας σφοδρῶς τὸν ἀειμνηστον βασιλέα Ὀθωνα καὶ τὴν κυβέρνησιν αὐτοῦ, ἐφ' ᾧ τὸν Ὀκτώβριον τοῦ αὐτοῦ ἔτους, ἀπεπέμφθη ὑπὸ τῆς Ἀστυνομίας, ὡς ἄλλοδαπός. Μετὰ τὴν ἔνωσιν τῆς Ἑπτανήσου ἐδημοσίευσεν εἰς Κεφαλληνίαν τὴν «Σφήκαν» (1868) καὶ τὴν «Ἐξέγερσιν» καὶ τὸν «Ἐργάτην» (1875—1876), ὃν ἔπειτα μετέφερεν εἰς Ἀθήνας, ὅπου ἐδημοσίευσεν ἀκολούθως καὶ τὸ «Ἐμπρός». Ἀπασαι αἱ ἔφημεριδεῖς αὗται ἦσαν δημοκρατικῶν ἀρχῶν. Ὑπῆρξε συνεργάτης τοῦ «Τηλεγράφου» (1877—1878) γράφων δελτία ἐξωτερικῆς πολιτικῆς, καὶ, ἐν τῷ «Χρόνῳ τῶν Ἀθηνῶν», διαρκούσης τῆς τελευταίας ἐθνικῆς κωμωδίας, ἐνθα ἐδημοσίευσεν ἄρθρα ὑποστηρίζων τὴν πολιτικὴν τῆς ἡμετέρας ἐνεργείας, σπουδαία; ὅμως καὶ ἀποφασιστικῆς, οὐμπαντος τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ἧτις μόνη, κατὰ τὸν Πανᾶν, ἠδύνατο καὶ τὴν τιμὴν τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους νὰ σώσῃ καὶ τὸ μέλλον νὰ ἐξασφαλίσῃ. Ἐπίσης δ' ὕψωσε τὴν φωνὴν πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς βερολινείου Συνθήκης, ὡς καταφαίνεται εἰς τὰ τότε πρακτικὰ τοῦ «Δημοκρατικοῦ Συλλόγου. Ρήγα» τοῦ 1879 καὶ εἰς τὰ ἄρθρα, ἅπερ τότε ἐν τῷ «Τηλεγράφῳ» ἔγραψεν, ὅπως μὴ χάσωμεν τὰ Ἰωάννινα. Τότε συνεργάσθη καὶ εἰς τὸν «Ἰταλὸν καὶ Ἑλληνα» ἔφημερίδα ἐκδοθεῖσαν ἐν Ἀθήναις ἑλληνιστῶν καὶ ἰταλιστῶν ὑπὸ ἰταλῶν γαριβαλδινῶν. Ἐν Βραίλα μεταβάς ἐξέδωκε τὸν «Κυκεῶνα» καὶ τὸν «Κόνωπα» (2). Τῷ 1866 ἐν Ἀλεξανδρείᾳ εὐρισκόμενος ἐδημοσίευσεν τὸν «Μέμνονα» ποιητικὴν συλλογὴν ἀξιόλογον, ἐν ᾗ περιέχεται καὶ μετάφρασις ὠδῆς τοῦ Πινδάρου. Ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἴργα Ἀργίας» τῷ 1883 ἐδημοσίευσεν ἑτέραν συλλογὴν καλῶν ποιήσεων, ἐν τῇ ὁποίᾳ ὑπάρχουσι καὶ μετάφρασις ὠδῆς τοῦ Ὀρατίου, ποιημάτων τοῦ Γκιούστη, τοῦ Παύλου Duvand καὶ τῆς Μαρίας Ρατάτση.

Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐδημοσίευσεν ἱστορικὰς πραγματείας ἀξίας ἀναγνώσεως. Ἀποθανόντος τοῦ ἀειδύμου Θεωδώρου Καρούσου ἐν τῷ τεύχει τοῦ μηνὸς Ἀπριλίου τοῦ 1877 τοῦ ἐν Ἀθήναις περιοδικοῦ Παρνασσοῦ, κατεχωρίσθη βιογραφικὸς λόγος ἀπαγγελλθεὶς ἐν τῷ ὁμωνύμῳ συλλόγῳ ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ Σ. Παπαγεωργίου, εἰς ὃν ἀπήντησε, διὰ τοῦ ἰδίου περιοδικοῦ, ὁ ἄγαν γνωστὸς Ἰωσήφ Μομφερράτος, γράφων ὅμως εἰς τὸν Γραμματέα τοῦ ἡμετέρου τούτου Συλλόγου. Ἡ ἐπιτροπὴ, ἔκρινε καλὸν νὰ δημοσιευθῇ ἡ ἐπιστολὴ μὲ τὸν τίτλον «Ἱστορικὴ Σημείωσις». Ὁ καθηγητὴς Παπαγεωργίου ἐπιμένων εἰς τὰς ἀρχὰς αὐτοῦ εἰς τὸ αὐτὸ περιοδικὸν τοῦ ἔτους 1879 κατεχώρισε νέαν αὐτοῦ πραγματείαν ἱστορικὴν περὶ «Ριζοσπαστῶν καὶ Βελτιώσεων». Ὁ Πανᾶς θεωρῶν τὸ ἔργον τοῦ καθηγητοῦ Παπαγεωργίου παραμόρφωσιν τῆς ἀληθείας, κινούμενος ἐκ θερμοῦ ζήλου

(2) Τῷ 1869 μεταβάς ὁ Πανᾶς εἰς Ρωμανίαν, ὅπου μείνας ἐπὶ πολλὰ ἔτη διεύθυνεν ἐμπορικὸν γραφεῖον, τότε μετὰ τινος νέου ἐκ Μακεδονίας, ἴδρυσε τὴν Ἑταιρείαν τῆς δημοκρατικῆς ἀνατολικῆς ὁμοσπονδίας, περὶ ἧς ὠμίλησε καὶ ὁ σύγχαρικός τύπος.

καὶ ἔρωτος πρὸς τὴν πατρίδα αὐτοῦ καὶ θείων ἅμα νὰ ὑπερσπίση τοὺς γνωστοὺς ἐν τῇ Ἑπτανησιακῇ ἱστορίᾳ, Ζερβὸν καὶ Μομφερράτον, ἔκρινε καλὸν νὰ ἀναλάβῃ τὴν ἀνασκευὴν τῆς ἱστορικῆς πραγματείας τοῦ καθηγητοῦ Παπαγεωργίου διὰ σειράς ἀρθρῶν, καταχωρισθέντων εἰς τὰ φύλλα 14, 15, 16, 17, 18, 20, 21, 22 καὶ 24 τοῦ «Τηλεγράφου» τοῦ 1879, φέροντα τίτλον «Ριζοσπάσται καὶ Βελτιώσεις ἐν Ἑπτανήσῳ». Τὰ ἀρθρα ταῦτα θαθεῖαν ἐντύπωσιν ἐμποιήσαντα εἰς Κεφαλληνίαν, ἀνετυπώθησαν ἐν Κεφαλληνίᾳ τύποις ἡ «Κεφαλληνία» τῷ 1880.

Ἐν τῇ «Ἐβδομάδι» ἐπίσης ἐδημοσίευσεν ἄλλας μικρὰς ἱστορικὰς μελέτας, ἐν αἷς, αἱ πλήρεις ἐνδιαφέροντος περὶ Ρωμούνων καὶ Ἑλλήνων καὶ περὶ Ἰωσήφ Μομφερράτου.

Ὅτε ἐφορευθῆ ἐν μονομαχίᾳ ὁ ἀξιωματικὸς Βούρβαχης, τὸ 1877, ἔγραψεν ὠραίαν πραγματείαν κατὰ τῆς Μονομαχίας, εἰς τὸν Πανᾶν ἀποδίδονται αἱ παρωδίαὶ εἰς ποιήματα ἔθνικα τοῦ Βαλαωρίτου καὶ δὴ εἰς τὸ πρὸς τὸν Πατριάρχην, καθότι ἐν τῇ ὑπὸ τοῦ Πανᾶ ἐκδομένῃ «Ἐξεγήσεις» ἐδημοσιεύθη. Ὁ παρωδὸς ὅμως ἦτο πράγματι ὁ εὐφυὴς κεφαλλῆν Μιχαὴλ Αὔλιχος.

Μετέφρασεν ὁ Πανᾶς ἐμμέτρως τὰ ποιήματα ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ Ὄσιανουῦ γνωστά, ὧν τινὰ ἐδημοσίευσεν, ἐν φυλλαδίῳ ἐν Κεφαλληνίᾳ τῷ 1862, ἐν τῷ «Βύρωνι» καὶ ἐν τῇ «Ἐβδομάδι»—τὴν «Ἰφιγένειαν» τοῦ Ρακίνα δημοσιευθεῖσαν εἰς Βουκουρέστιον,—τὴν «Φραγκίσκαν» ἐξ Ἄριμίνου τοῦ Δάντου δημοσιευθεῖσαν ἐν τῷ «Παρθενῶνι» καὶ τὴν «Φραγκίσκαν» ἐξ Ἄριμίνου τοῦ Πελίκου οὖσαν ἔτι ἐνέκδοτον.

Ἐν πεζολογίᾳ μετέφρασεν πολλὰ διηγήματα καὶ ἄλλα τινὰ ἐν οἷς τὰς «Ἑλληνικὰς σκηνὰς» τοῦ φιλέλληνος Βροφεριού, αἱ ὁποῖαι ἐδημοσιεύοντο ἐν ἐπιφυλλιδί τοῦ «Τηλεγράφου» κατὰ τὸ 1877—1878. Ἐξεδόθησαν δὲ καὶ εἰς φυλλάδια ταυτοχρόνως ὁ πρῶτος τόμος καὶ ἐν φυλλάδιον τοῦ δευτέρου, ἀλλὰ δὲν ἐκυκλοφόρησαν. Ὁ ἐκδότης κ. Σιδιτανίδης περιμένων νὰ ἐπιτύχῃ τὰ μέσα ὅπως τελειώσῃ ὅλην τὴν ἔκδοσιν, ἀφῆτεν αὐτὰ καὶ ὄντως ἐσάπησαν δυστυχῶς εἰς τὰ ὑπόγεια. Ἐκ τοῦ «Τηλεγράφου» ἀνετυπώθησαν ὅμως ἐν Σμύρῃ, ὑπὸ τινος τυποκλόπου βιβλιοπώλου, θέσαντος ἀναιδῶς ἐν τῷ ἐξωφυλλῷ ὅτι ἐτυπώθησαν ἐν Ἀθήναις τύποις «Τηλεγράφου» 1880. Ἡ μετάφρασις αὕτη ὅμως εἶνε πλήρης, ἀλλὰ ἡ συμπλήρωσις ἐγένετο ὑπὸ ἀδαοῦς τῆς ἰταλικῆς γλώσσης καὶ οὕτω γέμει λαθῶν σπουδαίων. Ὁ Πανᾶς δὲν εἵλιψε νὰ κάμῃ τῷ κοινῷ γνωστὴν τὴν κλεψιτυπιαὴν ταύτην ἐν τῷ 19 ἀριθ. τῆς ἐφημερίδος Ἀθηνῶν «Μακεδονίας» τοῦ ἔτους 1883.

Τοῦ Πανᾶ εἶνε ἐπίσης ἡ ἀνώνυμος μετάφρασις τοῦ «Δεκαήμερου» τοῦ Βοκακίου δημοσιευθεῖσα ἐν Ἀθήναις τῷ 1884—1885 ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῆς «Ἐνώσεως» ὑπὸ τοῦ διευθυντοῦ αὐτοῦ κ. Ἀλεξάνδρου Ὀλυμπίου. Τὰς δύο πρώτας ἡμέρας μετέφρασεν ὁ γνωστὸς μεταφραστὴς Ἀλέξανδρος Σκαλίδης, οὐχὶ ἐκ τοῦ ἰταλικοῦ πρωτοτύπου, ἀλλὰ ἐκ

τῆς γαλλικῆς μεταφράσεως τοῦ de Castro, κατ' ἐντολὴν τοῦ βιβλιοπώλου Νάκη, ὅστις σκοπὸν εἶχε νὰ ἐκδώσῃ τὸν Βοκακκίον. Ἡ ἐπιθυμία αὕτη ἔμενεν ὅμως ἐπὶ τινὰ ἔτη ἀπραγματοποίητος καὶ τέλος ὁ κ. Ὀλύμπιος, συνεννοηθεὶς μετὰ τοῦ κ. Νάκη, παρέλαβε τὰς ὑπὸ τούτου τυπωθείσας δύο ἡμέρας, ἤλλαξεν αὐτῶν τὸ ἐξώφυλλον καὶ ἐδημοσίευσεν ὡς νέον ἔργον, ἀναθέσας εἰς τὸν Πανᾶν τὴν συμπλήρωσιν τῆς μετάφρασεως. Νῦν δὲ ἐν τῇ «Ἐβδομάδι» δημοσιεύει ἐπιτυχῇ μεταφρασὴν τῆς πολιορκίας τῆς Φλωρεντίας, μυθιστορικὴν ἀξιόλογον τοῦ διασῆμου ἰταλοῦ Γουεράτση.

Ἀπὸ πέντε περίπου ἐτῶν διαμένει εἰς Ἀθήνας καταγινόμενος εἰς μελέτας ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον καὶ μετάφρασις, καὶ οὕτω, μεταξὺ τῶν τερπνῶν ἀσχολιῶν τούτων, εὐρίσκει παραμυθίαν ἅμα δὲ καὶ εὐχαρίστησιν, μάλιστα ἀφ' οὗ ἀπόλεσε τοὺς πεφιλημένους αὐτῷ γονεῖς, ἀδελφοὺς καὶ σύζυγον.

Σ. ΔΕ ΒΙΑΖΗΣ

ΑΓΓΕΛΙΑΙ

ΠΡΩΤΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

Ἡ σεμνὴ καὶ νεαρὰ ἡμῶν συνεργάτις Δ.ε Βιργινία Εὐαγγελίδου, μετ' οὐ πολὺ δίδει εἰς φῶς τὰ πρωτόλεια τῆς χαρίεσσης αὐτῆς Μούσης ὑπὸ τὸν ἀπέριττον ἀνωθι τίτλον! Ἐκ τῶν μέχρι τοῦδε δημοσιευθέντων ἀφελῶν καὶ μὴ στερουμένων χάριτος ποιημάτων τῆς κρίνοντες πιστεύομεν ὅτι ἡ Συλλογὴ αὕτη ἔσεται ἀνθοδέσμη, ὡς ἐκεῖναι αἱ κοσμοῦσαι ἀδρὰ στήθη καλλιπαρείου παρθένου.

Ἀγγελία ὅσον οὐπω ἐκτεθήσεται ἐν τῷ γραφείῳ τοῦ Π. Ἀνθῶνος πρὸς ἐγγραφὴν συνδρομητῶν, ἣν ἰδίως συσταίνομεν ταῖς φιλομούσοις παρ' ἡμῖν δεσποίνισι.

ΕΣΤΙΑ. Τὸ περισπούδαστον τοῦτο περιοδικὸν ἀπὸ 11ετίας ἐξακολουθεῖ ἀμεταπτώτως ἐκπληροῦν τὴν ὑψηλὴν αὐτοῦ ἀποστολὴν διὰ δημοσιεύσεως ἀναγνωσμάτων λίαν ὠφελίμων. Ἐκθύμως συσταίνομεν αὐτὸ τοῖς φιλομούσοις ἀναγνώσταις ἡμῶν, διότι εἶναι σύγγραμμα, ὅπερ φωτίζει μὲν ἀφ' ἐνὸς τὸν νοῦν, μορφώνει δ' ἀφ' ἑτέρου καὶ διαπλάττει τὴν καρδίαν, ὅπερ, καθ'

ἡμᾶς, καὶ τὸ προτιμότερον. Ἐτησίικ συνδρομὴ αὐτοῦ ἐν Ἑλλάδι δρ. 12, ἐν δὲ τῇ ἀλλοδαπῇ φρ. 20

ΑΣΤΥ. Εἰς τὸ ἀμίμητον καὶ ἐνιαῖον εἰς τὸ εἶδός του,, κατὰ Κυριακὴν δ' ἐκδιδόμενον τοῦτο φύλλον, κρῖμα νὰ μὴ εἶναι τις συνδρομητής! Καὶ τί δὲν ἔχει! Καὶ τί δὲν λείπει! Εἰς ὅλα εἶναι χαριτωμένο, διότι ἀνάμεσα εἰς τὴν εὐφυῖαν καὶ τὸ εὐτράπελον βλέπει τις καὶ τὰ σοβαρώτερα τῆς ἡμέρας ζητήματα μὲ σοβαρότητα καὶ ἀνεξαρτησίαν ἐξετάζόμενα. Νὰ τὸ συσῆσωμεν λέγοντες περισσότερα εἶναι περιττόν· ἐν φύλλον του νὰ λάβῃ τις ἀρκεῖ νὰ πεισθῇ ὅτι ὅσχα καὶ ἂν εἴπωμεν ἀκόμη θὰ εἶναι ὀλίγα. Τὸν ἔπαινον τὸν ἔχει διότι δικαίως τὸν ἀπέκτησε.

Γιμὴ συνδρομῆς ἐτ. διὰ τὰς ἐπαρχίας δρ. 15

διὰ τὸ ἐξωτερικόν » 20,

ΚΩΣΤΗ ΠΑΛΑΜΑ

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΗΣ ΠΑΤΡΙΔΟΣ ΜΟΥ

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΠΟΛΕΜΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Ἄλλα ἔς ἐ γλῶσσα τῆς καρδιᾶς γεμάτα πνεῦμα, αἴσθημα, ἁρμονία, χάρις, ἔθνισμὸς καὶ ἀγάπη! Καὶ ὅλα τόσα γλυκὰ ξαγρυπνητήρια τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ νοῦ.

Πωλοῦνται: ἐν τῷ βιβλιοπωλείῳ τῆς «Ἐστίας» διὰ τὰς Ἐπαρχ. δρ. 2,80

ΘΑΥΜΑΤΑ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΣ

Γιὰ παιδάκια, γιὰ παιδούλαις, γιὰ κυρίους, καὶ γιὰ κυρίας.

Ὅσοι γιὰ δυσκολιὰ καιροῦ ἦ... γι' ἄλλη δυσκολιά σας, δὲ ἠφωτογραφηθήκατε ἀκόμα ἔς τοῦ ΓΡΥΠΑΡΗ, τρέξτε πρὶν ἀποΦΑΒΡΙΣΘΗ καὶ τότε...συφορά σας, 'ποῦ θὰ ξαναύρετε φτηνὰ ΕΑΥΤΟΥΣ μὲ τόση χάρις; Ἐσεῖς ἐσᾶς τοὺς ἴδιους σας ζημιόνετε ἂν δὲν πᾶτε... Μ' ὀχτῶ δραχμαῖς ἕξ ἀπὸ σᾶς αἰώνιους ἀποχτᾶτε!

ΠΑΡΟΡΑΜΑΤΩΝ ΔΙΟΡΘΩΣΙΣ

προηγ φύλ: Σελ. 171 στίχος 3 ἀντί, ὅστις τὴν εὐεργεσίαν του

διόρθου, ὅστις πομπωδῶς ἐπιδεικνύων τὴν εὐεργεσίαν του

» » » » στίχος 31 ἀντί, σῆς—διόρθου, μας.

Τυπογ. ἐ «ΦΩΣΚΟΛΟΣ» Σ. Καψοκεφάλου